РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2009 година *

По дело C-387/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 21 октомври 2005 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н G. Wilms, г-н L. Visaggio и г-жа C. Cattabriga, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. De Bellis, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

* Език на производството: италиански.

подпомагана от:

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Bering Liisberg, в качеството на представител,

Република Гърция, за която се явяват г-жа E.-M. Mamouna и г-жа A. Samoni-Rantou, както и г-н K. Boskovits, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Португалска република, за която се явяват г-жа C. Guerra Santos, г-н L. Inez Fernandes и г-н J. Gomes, в качеството на представители,

Република Финландия, за която се явява г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представител,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н E. Levits и г-жа C. Toader, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като освобождава едностранно от мита вноса на оборудване, което може да се употребява както за граждански, така и за военни цели, през периода от 1 януари 1991 г. до 31 декември 2002 г. и като отказва да изчисли и да заплати собствените ресурси, които не е събрала поради това освобождаване, както и лихвите за забава, дължими поради факта че тези собствени ресурси не са предоставени в срок на разположение на Комисията, Италианската република не е изпълнила задълженията си, от една страна, по член 26 ЕО, член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“), както следователно и от Общата митническа тарифа, и от друга страна, по членове 2, 9 и 10 и член 17, параграф 1 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“), както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом на Съвета от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) [мита по Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 Член 20 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в комбинираната номенклатура относно:

— митата, и

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби;

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз приема Регламент № 1552/89, който е приложим през разглеждания в настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г. този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/89, но не изменя неговото съдържание.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника.

1а За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 В член 9, параграф 1 от този регламент се предвижда:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2.

[…]“ [неофициален превод]

9 Член 17, параграф 1 от Регламент № 1552/89 гласи:

„1. Държавите членки се задължават да предприемат всички необходими мерки, за да гарантират, че сумите, които съответстват на правата, установени съгласно член 2, се предоставят на Комисията при условията, предвидени в настоящия регламент.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламенти № 1552/89 и № 1150/2000 препращат съответно към Решение 88/376 и Решение 94/728, членове 2, 9 и 10 и член 17, параграф 1 от тези два регламента по същество имат еднакво съдържание.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 В съображение 1 от посоченото решение се изтъква:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи *inter alia* заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка.“

14 Съображение 5 от Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет въз основа на член 26 ЕО, гласи:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път.“

15 В член 1 от този регламент се предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име.“

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите."

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 той се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 Комисията започва производство срещу Италианската република, по-специално като издава на 25 юли 1985 г. мотивирано становище, в което се позовава на нарушение на член 28 от Договора за ЕО (след изменението член 26 ЕО) и на общностното митническо законодателство относно вноса на оборудване, което не е специфично военно. Впоследствие това производство е спряно.

19 След като не се постига съгласие по предложението за регламент (ЕИО) на Съвета относно временното суспендиране на митата върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ C 265, 1988 г., стр. 9), Комисията решава да започне отново споменатото производство. Тя изпраща на Италианската репуб-

лика официално уведомително писмо с дата 31 януари 2002 г., с което я приканва да изпрати становището си относно нарушението на член 26 ЕО и на общностното митническо законодателство.

20 На същата дата Комисията изпраща на Италианската република и второ официално уведомително писмо, отнасящо се по-специално до финансовите последици от разглежданото нарушение. Тя приканва тази държава членка да изчисли размера на неплатените собствени ресурси на Общността за бюджетните години, считано от 1 януари 1999 г., да предостави на нейно разположение тези ресурси и да плати лихвите за забава, дължими по силата на член 11 от Регламент № 1150/2000.

21 Италианската република обаче не отговаря на нито едно от двете писма.

22 Регламент № 150/2003 влиза в сила, считано от 1 януари 2003 г.

23 С писмо от 24 март 2003 г. Комисията повтаря първоначалното си искане във връзка с вноса преди 1 януари 2003 г., като периодът след тази дата се обхваща от споменатия регламент. Това писмо също остава без отговор от страна на Италианската република.

24 Поради това Комисията решава да издаде мотивирано становище с писмо от 11 юли 2003 г., с което отправя покана към Италианската република да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му.

25 Италианската република отговаря на мотивираното становище с писмо от 26 февруари 2004 г., в което се позовава на член 296, параграф 1, буква б) ЕО, за да

обоснове прилаганото до 31 декември 2002 г. освобождаване от мита. За тази цел тя подчертава, че Регламент № 150/2003 признава значимостта на вноса на оборудване, което не е специфично военно, за интересите на сигурността на държавите членки, след като в член 2, параграф 2 разрешава суспендирането на митата за този вид оборудване.

26 Предвид предоставените от Италианската република данни Комисията приема, че посочената държава членка не се е съобразила с мотивираното становище, и предявява настоящия иск.

27 С определение от 5 май 2006 г. председателят на Съда допуска Кралство Дания, Република Гърция, Португалската република и Република Финландия да встъпят в подкрепа на исканията на Италианската република.

По иска

По допустимостта

28 Италианската република изтъква, че по отношение на освобождаването от мита за вноса на стоки, които не са предназначени за специфични военни цели, в мотивираното си становище Комисията се въздържа да поиска доказателства, че липсва влошаване на условията на конкуренция на пазара, докато в иска си тя изисква такова доказателство.

29 Следва обаче да се констатира, че твърденията за нарушения, които Комисията излага в мотивираното си становище и в исковата си молба, са идентични. Що се отнася до твърдението на Комисията за липса на доказателства, че не е налице

влошаване на конкуренцията на свързания с горепосочените стоки пазар, то същото има единствено за цел да отхвърли обосновката, която Италианската република извежда от член 296, параграф 1, буква б) ЕО, и поради това не представлява ново твърдение за нарушение. Следователно повдигнатото от тази държава членка възражение за недопустимост трябва да се отхвърли.

По съществото на спора

Доводи на страните

30 Комисията изтъква, че Италианската република погрешно се позовава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати съответните мита за разглеждания внос, тъй като събирането на тези мита не застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

31 Комисията счита, че мерките, с които се установяват дерогации или изключения, по-конкретно като член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Така съответната държава членка, която иска да се приложи този член, трябвало да докаже, че отговаря на всички предвидени в него условия, когато има намерение да дерогира член 20 от Митническия кодекс на Общността, в който е залегнал определеният в член 26 ЕО общ принцип на събиране на митата.

32 Комисията поддържа, че поради това Италианската република следва да представи конкретни и подробни доказателства, че събирането на мита за разглеждания в настоящото дело внос застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

33 Всъщност за мерките, състоящи се в лишаване на Общността от средства, които трябвало да ѝ бъдат преведени като собствени ресурси, за да се използват за общо финансиране на военни разходи, не можело да се счита, поне не без допълнителна обосновка, че са необходими за защитата на основните интереси на сигурността на държавите членки.

34 Според Комисията Регламент № 150/2003 се прилага, считано от 1 януари 2003 г., и изобщо не може да му се придаде обратно действие. Освен това правното основание на този регламент бил член 26 ЕО относно установяването на мита, а не член 296 ЕО, който дори в рамките на новата правна уредба не можел да служи като основание за суспендирането на мита, предвидено в посочения регламент.

35 Освен това по отношение на оборудването, което не е специфично военно, член 296, параграф 1, буква б) ЕО определял допълнително условие, за да може държава членка да дерогира наложено ѝ от Договора задължение, а именно националните мерки да не са от такова естество, че да влошават условията на конкуренция на общия пазар. В дадения случай не били предоставени каквито и да било данни, позволяващи да се докаже, че това условие е изпълнено.

36 В това отношение Комисията подчертава, че несъбирането от Италианската република на въпросните мита създава неравнопоставеност между държавите членки от гледна точка на съответния им принос за бюджета на Общността. На практика от това следвало намаляване на традиционни общностни собствени ресурси, което можело да се компенсира само с увеличение на ресурса, наречен „БНП“ (брутен национален продукт), разпределен между всички държави членки.

37 Що се отнася до доказателството, че освобождаването от разглежданите мита е необходимо за защита на основните интереси на сигурността на съответната държава членка, според Италианската република такова няма защо да бъде представяно, тъй като самият общностен законодател е направил това, приемайки Регламент № 150/2003.

38 Италианската република оспорва тезата на Комисията, че по силата на член 26 ЕО единствено Съветът е компетентен да вземе решение относно евентуалното освобождаване или суспендиране на митата, с които се облага дадена стока, и че следователно взетото на национално равнище решение за освобождаване представлява неправомерно дерогиране на тази разпоредба.

39 Италианската република твърди, че с приемането на Регламент № 150/2003 самият общностен законодател счита, че освобождаването от мита позволява да се защитят по-добре основните интереси на сигурността на държавите членки. Според Италианската република това доказвало, че предвидените в член 296, параграф 1, буква б) ЕО условия са изпълнени по отношение на освобождаването, прилагано едностранно от нея до 31 декември 2002 г.

40 След като с Регламент № 150/2003 била призната връзката между несъбирането на мита и защитата на основните интереси на сигурността на държавите членки, Италианската република не вижда защо трябва да се представят други доказателства, за да се докаже заплахата, която представлява събирането на тези мита за основните интереси на нейната сигурност.

41 На последно място, при условията на евентуалност Италианската република твърди, че искането на Комисията да получи собствени ресурси, чийто превод е избегнат поради освобождаването от разглежданите в настоящото дело мита, трябвало да се отхвърли поне по отношение на периода преди получаване на допълнителното официално уведомително писмо от 31 януари 2002 г. Тя твърди, че предвид бездействието на Комисията през изтеклия дълъг период между съобщаването на мотивираното становище от 25 юли 1985 г. и изпращането на допълнителното официално уведомително писмо от 31 януари 2002 г., тя можела да предполага, че тази институция мълчаливо е приела споменатото освобождаване. Ето защо с оглед на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност трябвало да се ограничи задължението за възстановяване на въпросните собствени ресурси.

Съображения на Съда

42 Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети държави на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е. за този от 1 януари 1999 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита за вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално с лихви за забава.

43 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, в който се предвижда суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна екипировка, може да се направи извод, че общностният законодател изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

44 Италианската република в нито един момент не отрича, че спорният внос е извършван през разглеждания период. Тя се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за вноса на това въоръжение от трети държави сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

45 Съгласно постоянната практика на Съда въпреки че държавите членки са тези, които би трябвало да вземат подходящите мерки, за да гарантират вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на общностното право (вж. Решение от 26 октомври 1999 г. по дело Sirdar, C-273/97, Recueil, стр. I-7403, точка 15 и Решение от 11 януари 2000 г. по дело Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 15). Всъщност

както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на общностното право всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха били засегнати задължителния характер и еднаквото прилагане на общностното право (вж. Решение от 11 март 2003 г. по дело Dory, C-186/01, Recueil, стр. I-2479, точка 31 и цитираната съдебна практика).

46 Освен това както следва от постоянната практика относно дерогациите на основните свободи (вж. по-специално Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точка 45, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 86 и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-141/07, Сборник, стр. I-6935, точка 50), предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно.

47 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на своята сигурност или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси.

48 Освен това в областта на данъка върху добавената стойност в Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство

Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка.

49 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност.

50 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Общността.

51 Що се отнася до довода, че общностните митнически процедури не можели да гарантират сигурността на Италианската република предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на общностния митническия режим включва участието на общностни и национални служители, на които, ако е необходимо, се налага задължение за поверителност при обработка на чувствителни данни, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки.

52 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се стига до степен на

точност, която води до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

53 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Както изтъква генералният адвокат в точка 168 от своето заключение, това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

54 С оглед на тези съображения Италианската република не е доказала, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

55 Изложеното по-горе, свързано с неприложимостта на член 296 ЕО, що се отнася до вноса на военно оборудване, се прилага на още по-голямо основание за вноса на оборудване с двойна употреба за граждански и военни цели, независимо дали същото е внесено изключително с военни цели.

56 Що се отнася до искането на Италианската република за ограничаване на действието на настоящото решение в частта му относно задължението, свързано с плащането на собствени ресурси, което било избегнато поради освобождаването от разглежданите в настоящото дело мита за периода преди получаване на допълнителното официално уведомително писмо от 31 януари 2002 г., следва да се отбележи, че това искане е мотивирано от твърдените оправдани правни

очаквания, които били породени у тази държава членка от продължителното бездействие от страна на Комисията, както и от приемането на Регламент № 150/2003.

57 В това отношение следва да се припомни, че Съдът може да ограничи възможността всяко заинтересовано лице да се позовава на разтълкувана от него разпоредба, за да постави под въпрос добросъвестно установени правоотношения, единствено по изключение, въз основа на общия принцип на правната сигурност, присъщ на общностния правен ред (вж. по-специално Решение от 23 май 2000 г. по дело Buchner и др., C-104/98, Recueil, стр. I-3625, точка 39).

58 Всъщност Съдът е прибягвал до това разрешение само при точно определени обстоятелства, а именно когато е съществувал риск от тежки икономически последици, дължащи се преди всичко на големия брой правоотношения, установени добросъвестно въз основа на считаната за валидно действаща правна уредба, и когато и лицата, и националните власти са били подтикнати към поведение, което не съответства на общностната правна уредба поради обективна и значителна несигурност, що се отнася до приложното поле на общностните разпоредби — несигурност, за която евентуално е допринесло поведението, възприето от други държави членки, или това на Комисията (Решение от 12 септември 2000 г. по дело Комисия/Обединено кралство, C-359/97, Recueil, стр. I-6355, точка 91).

59 Дори да се допусне, че съдебните решения, постановени на основание член 226 ЕО, имат същото действие като това на съдебните решения, постановени на основание член 234 ЕО, и че следователно съображения, свързани с правната сигурност, по изключение биха могли да наложат ограничаване във времето на тяхното действие (вж. Решение от 7 юни 2007 г. по дело Комисия/Гърция, C-178/05, Сборник, стр. I-4185, точка 67, Решение от 12 февруари 2009 г. по дело Комисия/Полша, C-475/07, точка 61 и Решение от 26 март 2009 г. по дело Комисия/Гърция, C-559/07, точка 78), следва да се констатира, че в дадения

случай Комисията не се отказва от принципното си становище в нито един етап от производството. Всъщност в своята декларация, направена по време на преговорите във връзка с Регламент № 150/2003, Комисията изразява твърдото си намерение да не се отказва да събира митата, които би следвало да бъдат платени за периодите преди влизането в сила на въпросния регламент, и запазва правото да предприеме подходящите действия в тази насока.

60 Следователно искането на Италианската република относно ограничаване на действието във времето на настоящото решение трябва да бъде отхвърлено.

61 От изложеното дотук следва, че като освобождава от мито вноса на оборудване, което може да се употребява както за граждански, така и за военни цели, през периода от 1 януари 1999 г. до 31 декември 2002 г. и като отказва да изчисли, установи и предостави на разположение на Комисията собствените ресурси, които не е събрала поради това освобождаване, както и лихвите за забава, дължими поради факта че тези собствени ресурси не са предоставени в срок на разположение на Комисията, Италианската република не е изпълнила задълженията си, от една страна, по член 26 ЕО, по член 20 от Митническия кодекс на Общността, както следователно и по Общата митническа тарифа, и от друга страна, по членове 2, 9, 10 и 17 от Регламент № 1552/89, както и по същите членове от Регламент № 1150/2000.

По съдебните разноски

62 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

След като Комисията е направила искане за осъждането на Италианската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

63 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Кралство Дания, Република Гърция, Португалската република и Република Финландия, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Като освобождава от мита вноса на оборудване, което може да се употребява както за граждански, така и за военни цели, през периода от 1 януари 1999 г. до 31 декември 2002 г. и като отказва да изчисли, установи и предостави на разположение на Комисията на Европейските общности собствените ресурси, които не е събрала поради това освобождаване, както и лихвите за забава, дължими поради факта че тези собствени ресурси не са предоставени в срок на разположение на Комисията на Европейските общности, Италианската република не е изпълнила задълженията си, от една страна, по член 26 ЕО, по член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, както следователно и по Общата митническа тарифа, и от друга страна, по членове 2, 9 и 10 и член 17, параграф 1 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година, както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите.

2) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

3) Кралство Дания, Република Гърция, Португалската република и Република Финландия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи